

Klassiekerweek 2009

In de loop van 2008 kwam ik op het idee om in 2009 om een bijzondere fietstocht te rijden. De keuze viel uiteindelijk op de klassiekerweek, de keuze werd beïnvloed door de enthousiaste verhalen van enkele leden die al eens deelgenomen hadden. De week wordt iedere twee jaar georganiseerd door Le Champion. Naar een gedegen voorbereiding waarbij ik tijdens de verschillende tochten gesteund werd door verschillende clubleden was de vrijdag 5 juni eindelijk zover ik kon vertrekken voor mijn klassiekerweek.

Op tijd vertrokken vanuit Beugen zodat ik de bus niet kon missen. Aangekomen in Eindhoven bleek dat de bus ruim een uur vertraging had. Dit werd mede veroorzaakt door het inladen van de fietsen wat de rest van de week telkens veel tijd kostte.

Naar een lange reis met een overnachting in Mulhouse arriveerden wij vrijdagmiddag in Binasto in de buurt van Milaan. Tijdens de reis werden de verschillende opties doorgenomen voor het rijden van Milaan- San Remo.

Rustig vertrekken we moeten tenslotte nog drie andere tochten rijden of snel starten want het is toch een cyclo op tijd. Ik denk erover om rustig te starten maar we zien morgen wel.

'S ochtends om 4 uur opstaan want om 5 uur is het ontbijt en de tassen moeten al in de bus omdat we in San Remo overnachten. Per fiets vertrekken we naar de start plaats 10 kilometer van het hotel, we zijn mooi op tijd zodat we redelijk vooraan staan in het peloton. De zenuwen nemen toe want er wordt veel geplast totdat om precies 7 uur het start schot klinkt.

Al snel ben ik op weg en zie naar 10 meter al een Italiaan met gebroken ketting staan. En paar minuten lang zie ik links en rechts veel renners voorbij rijden en nu? Niet meer nadenken op schakelen en knallen!

Vergeten zijn de goede voornemens geen tijd meer om na te denken. Het eerste uur gaat met 41 km p/uur, ik geniet met volle teugen de benen voelen goed en de kilometers vliegen weg. Naar tijdje sluit ik aan bij twee reisgenoten ook zij denken hoe lang houden we dit tempo vol. De snelheid zakt langzaam naar 36 km p/uur totdat plotseling de kop groep voorbij komt die zijn verkeerd gereden en meteen vliegt onze snelheid weer tot boven de veertig.

Aan het begin van de Turchinopas 532 meter hoog [de eerste klim] naar 130 km zit ik nog op 36 km gemiddeld, ik stop snel voor een sanitaire stop en verlies mijn groep uit het oog. Voor de eerste ravitaillering bij 135 km ben ik al weer aangesloten. Snel wat eten en drinken en weer op pad naar nog wat kilometers klimmen, volgt de snelle waarin je halverwege onder de bomen door de middellandse zee kunt zien.

We komen op de kustweg naar San Remo en we hebben pech de wind staat vandaag pal op kop, dit gaat zijn tol eisen.

Naar ruim 200 km komt de eerste serieuze klim Le Manie 318 m hoog met een gemiddeld stijgingspercentage van 6,7 procent, hij was niet in de route beschrijving opgenomen maar we moeten er wel tegenop. De hoge snelheid van de eerste uren en de wind tegen begint zijn tol te eisen, Ik ga helemaal stuk op deze klim.

Naar een snelle afdaling weer vlakke wegen en langzaam komen de eerste capo's. Ik zie uit naar de capo Berta want dan begint de finale te naderen. De snelheid begint te zakken met moeite nog 23 km tegen de wind in. Uiteindelijk moeten we rechtsaf de Cipressa op het begin van het eind, de klim valt me zwaar. Boven aangekomen zie ik een bankje en denk even genieten van de middellandse zee, mooi excuus om even te stoppen.

Naar 10 minuten de afdaling in 10 km vlakke weg en de Poggio op, die loopt lekker, hij stelt als klim niet veel voor. Dalen met scherpe bochten naar de chaos in San Remo waar ik net voor 18.00 uur de finish bereik naar 298 km.

Een zware dag maar met een goed gevoel zoek ik het hotel op waar ik als derde van groep binnen ben, vier man hadden wat moeite om het hotel te vinden en hebben 30 km extra gereden.

Geleidelijk druppelen alle deelnemers binnen de laatste om 21.45 uur. Eten en naar bed.

Zondag 8 juni met stijve benen uit bed lekker ontbijten en de bus in voor de reis naar San Pellegrino.

Het weer is prima de mensen liggen 's morgens al aan het strand. Het inladen van de fietsen gaat langzaam maar uiteindelijk om 10.30 uur kunnen we op weg.

De omgeving wordt steeds groener als we Lombardije verder inrijden, vele kleine typisch Italiaanse dorpjes in de groen heuvels. Aan gekomen in San Pellegrino ben ik met mijn kamer genoot onder gebracht in een ander hotel naast het hoofd hotel. We hebben een mooie kamer met een lang balkon het is alleen jammer dat het regent dus het uitzicht is beperkt.

Naar het uitgebreide diner op tijd naar bed want om 5 uur gaat de wekker al weer. Er is een voordeel we hoeven nu nog geen tassen in te pakken want we slapen hier twee dagen.

Als ik wakker wordt kijkt het buiten nogal bewolkt de voorspellingen zijn ook niet best, veel regen. Naar het ontbijt zoek ik mijn fiets en ga naar de start voor de eerste stempel van de dag. Daar blijkt dat de meesten al vertrokken zijn. Samen met mijn kamer genoot Reggy ga ik op pad. De benen zijn nog stijf en de eerste 25 km gaan bergop met daar tussen wel wat kleine afdalingen. Al snel kom ik in mijn ritme en begin andere deelnemers in te halen, ik denk nog rijd ik niet te snel of gaan zij gewoon zo langzaam!

Naar 64 km is de eerste controle op de Passo di Vacava 1340 m hoog. Een mooie geleidelijke klim met naar men gezegd had een gevaarlijke afdaling. Dit blijkt erg mee te vallen, het is wel opletten want de weg is nat.

Kort naar de afdaling begint het te regenen en dit zal de rest van de dag zo blijven, alleen de neerslag varieert van hard naar harder.

Door de weersomstandigheden en het constant klimmen en dalen fiets ik uren alleen. Naar 110 km besluit ik om bij een restaurant even spaghetti te eten zodat ik de rest van de tocht goed kan vol brengen. De route wordt als maar mooier en ondanks de regen geniet ik op de weg langs het Comomeer. De benen zijn nog goed dus ik kan een strak tempo aanhouden. Bij het begin van de klim naar Madonna del Ghissallo zie ik eindelijk weer enkele andere deelnemers. De beklimming is zwaar en enkele keren denk ik het kapelletje op de top bereikt te hebben, uiteindelijk kom ik boven op 728 m. De klim is ongeveer 4 km lang met gem. 5,2 % en stukken van 11 %.

Ik kijk even in de kapel die voor veel fietsers heilig is, er hangen allerlei fietsen en shirts van bekende wielrenners. Ik haal snel mijn stempel en begin samen met enkele anderen aan de afdaling want het begint te onweren.

Als wij net onder in het dal komen gaat de regen over in een hevige plens bui. We schuilen onder de luifel van een fruitkarretje, de Italiaanse eigenaar is nieuwsgierig en wil wat praten. Ik probeer hem uit te leggen wat wij hier doen en als hij zo'n beetje door heeft waar wij mee bezig zijn schudt hij vol ongeloof zijn hoofd.

Als de regen wat afneemt vervolgen wij onze route, het tempo wordt hoog gehouden om het niet te koud te krijgen. Naar een aantal klimmen, komt het eind in zicht, ik rijd alleen nog met Jos de andere zij ons kwijt geraakt. We denken dat er nog twee klimmen komen voor bij het hotel zijn en er moet nog een controle post zijn op de Somendenna.

Kort voor de klim krijgt Jos een inzinking hij heeft honger en dorst. Ik geef hem mijn laatste reep, hij knapt wat op zegt hij. Halverwege de klim zie ik hem helemaal stil vallen, ik fiets door en wacht boven op hem. De controle post is er niet! Dan is dit niet de laatste klim denken wij. We hebben het koud gekregen en beginnen snel aan de gevaarlijke afdaling, zeer stijl 18 % met kuilen en grote gaten en scherpe bochten.

Onderaan de afdaling zien we een winkeltje we gaan snel naar binnen om wat eten en drinken te kopen. We vragen de eigenaar hoever het naar San Pellegrino is, zijn antwoord maakt ons blij, over de brug en dan 2 km naar rechts. Het was dus toch de laatste klim. Zijn vrouw stopt ons nog wat kranten toe voor onder het shirt, zij heeft schijnbaar medelijden met die rillende mannen.

Tegen 19.30 uur bereiken wij ons hotel waar blijkt dat wij nog lang niet de laatste zijn, snel naar de warme douche en het diner. Ondanks de vele regen heb ik wederom genoten van deze dag.

Dag afstand 226 km. en 4400 hm.

Maandag 9 juni vertrekken we naar Zug in Zwitserland. Het weer is gelukkig opgeklaard zodat we onderweg ook nog van de mooie omgeving kunnen genieten.

Eind van de middag arriveren we bij de jeugdherberg in Zug waar de komende twee dagen verblijven.

Ter plaatse zijn al een aantal Nederlanders aanwezig die zich morgen bij ons aansluiten voor de rit.

Het eten gaat hier gelukkig erg vlot het is een kwestie van bakken halen aan het buffet en opscheppen, en het smaakt ook nog prima.

Naar een onrustige nacht met nogal wat snurk geluiden is het ontbijt weer om 6.00 uur zodat er om 7.00 uur gestart kan worden.

Het weer is deze ochtend wat minder het regent maar er worden voor in de loop van de dag opklaringen voorspeld. We starten vandaag grotendeels gezamenlijk maar naar enkele stoplichten valt de grote groep al snel uiteen. Aanvankelijk zit ik bij een paar snelle mannen maar naar enkele kamikaze acties die gelukkig zonder ongelukken verlopen ga ik mijn eigen tempo rijden en sluit een tijdje later aan bij Jan Dick, Arjen en Joost.

Al snel zijn wij het stil zwijgend eens om de rest van de tocht gezamenlijk te rijden. Op de vlakke stukken rijden we vaak kop over kop om het tempo er in te houden en vanwege de straffe wind. Berg op rijdt ieder zijn eigen tempo en boven wordt netjes gewacht al duurt dit nooit lang omdat we ongeveer even snel klimmen.

Naar een goede twee uur begint het weer op te klaren alleen de wind blijft krachtig. Maar aangezien we een ronde fietsen heb je ook regelmatig de wind in de rug, daardoor zijn enkele klimmen een stuk gemakkelijker met de wind flink in de rug. De omgeving waar door we rijden is prachtig erg Zwitsers, schoon met goede wegen, Dit is wel wat anders naar de kuilen en gaten in Italië.

Bij de eerste pauze is zelfs de lokale pers aanwezig, de hoofdredacteur had alle fietsers gezien en was nieuwsgierig wat er gebeurde en had een reporter gestuurd met een fotograaf.

Door het mooie weer en de omgeving gaat het snel met de kilometers en de finale komt in zicht.

We naderen naar een kleine 200 km de klim naar Sattellegg. De klim is 10 km lang, halverwege is er een dorpje en dan begint het zwaarste gedeelte naar de pas op 1190 m. hoogte. Er zijn stukken van 14 % het kleinste verzet heb ik hier echt wel nodig. Naar een uurtje ben ik boven waar de laatste controle is de andere staan wachten en snel duiken wij de afdaling in. Tijdens de afdaling hebben een sterke zijwind het is erg opletten om niet van de weg te waaien.

Er volgt nog een laatste klim voordat we om 17.00 uur met 233 km op de teller weer bij de jeugdherberg arriveren. Het weer is prima en we besluiten om naar de douche naar jachthaven te lopen en een biertje te pakken in het restaurant. Van enkele andere deelnemers horen we dat het diner pas om 21.00 uur is omdat enkele weer ver achter liggen. Tijd genoeg voor nog wat biertjes.

Naar het eten slaat de vermoeidheid en zo hard toe en duik ik mijn bed in waarna ik 's morgens zonder last van de snurkers uit geslapen wakker wordt.

We vertrekken redelijk op tijd uit Zug op weg naar de laatste tocht in de buurt van Frankfurt. De reis verloopt voorspoedig totdat de bus aangehouden wordt door de politie vanwege het inhalen en te hard rijden door onze buschauffeur. Het zijn twee echte ouderwetse Duitse agenten die geen pardon kennen en geen humor hebben.

Naar veel discussie en betaling van 140 euro kunnen wij naar een klein uur onze weg vervolgen. Onze hoop om een keer vroeg in het hotel te zijn is nu weer weg.

Het hotel blijkt het meeste luxe te zijn van de week met een voortreffelijk BBQ als diner.

Om 7.00 uur wordt er nadat er een groepsfoto is gemaakt gestart voor de laatste tocht ,rond den Henninger Turm.

Het groepje waarmee ik in Zwitserland gereden hebt vind elkaar weer snel en gezamenlijk wordt de kilometers weggereden.

Het weer is prachtige dag 23 graden en een mooi zonnetje. De laatste rit van deze week is zwaar, het gaat constant op en af met in totaal zo'n 3800 hm in 230 km.

Op de vlakke stukken proberen wij het tempo erin te houden door kop over kop te rijden. Naar de tweede controle loopt alles nog prima ik geniet van de omgeving en het gevoel om een prachtige week af te sluiten.

Helaas komt naar 170 km toch nog een dipje, de benen willen even niet meer. Jan Dick en vooral Arjen blijven onvermoeid baar door rijden ik blijf er aanhangen samen met wat Belgen die al een tijdje in ons wiel zitten. We maken hen snel duidelijk dat ook zij op kop kunnen rijden wat zij dan ook uiteindelijk doen.

Zoals gebruikelijk in deze week zitten de zwaarste klimmen op het eind, nu dus ook.

De toren van de Feldberg zien we al van ver liggen maar het duurt lang voor je uiteindelijk aan de klim begint.

Gelukkig worden mijn benen weer beter zodat ik met een goed gevoel de laatste 40 km in kan gaan.

De klim is ongeveer 10 km lang met stukken van 14 % maar gemiddeld maar 5,4 %, ik ben blij als ik boven kom bij de laatste controle en het besef dat ik de week goed volbracht heb.

Er volgt een super afdaling met twee lange rechte stukken van 11%, de kilometerteller geeft tegen de 80 km p/u aan. Er volgen nog drie korte klimmetjes voordat wij weer bij het hotel arriveren kort voor 17.00 uur.

Moe maar voldaan is iedereen blij deze week goed doorstaan te hebben.

Later blijkt dat voor mijn kamergenoot Reggy het eind niet goed was, hij werd gesneden door een auto en viel tegen de vangrail met een gebroken sleutelbeen als gevolg, erg jammer net 50 km voor het eind.

Gelukkig blijkt 's avonds dat zijn goede humeur er niet onder geleden heeft en blijft ook hij nog wat biertjes drinken in de bar van het hotel.

De volgende ochtend naar een goed ontbijtbuffet rijden we naar huis waar Marjo mij in Eindhoven weer ophaald. Hiermee komt een eind aan een fantastische week die ik niet had willen missen.

1000 km gefietst met ongeveer 13.500 hm, het was zwaar maar als je goed getraind bent met de juiste motivatie is het goed te doen.

Zijn er nog plannen? Op het moment niet maar wie weet!

Pieter Veulings